

Anna s Olafom boli na Elsu nahnevani. „Povedala si, že niektoré veci sa nikdy nezmenia, ale zdá sa mi, že od istého času sa mení všetko! A neustále!“ sťažoval sa Olaf. Anna si všimla, že sa Olaf trasie od strachu a snažila sa ho upokojiť. „Viem, ale pozri, ja som stále s tebou. Daj mi ruku!“

Olaf pookrial. „To je pravda, Anna. Hneď sa cítim lepšie. Ty si taká úžasná...“

Vtom si Anna všimla niečo, čo ju prinútilo Olafa rýchlo umlčať. „Pssst!“

„Neskáč mi do reči,“ protestoval Olaf. „To je neslušné!“ Snehuliakov hlas sa v mihu zmenil na šepot, keď si uvedomil, na čo Anna zíza. Koryto rieky lemovali stovky spiacich Zemských obrov. „*Sú obrovskí!*“

